

[Gudme.]

mod kunne vi svare på et par spørgsmål fra ministeren, så havde vi da gjort lidt nytte i hvert fald. Det, vi ikke havde talt om, det var det, som lovforslaget i virkeligheden går ud på, hvorimod det, som bl. a. jeg havde talt om, var det, det eventuelt kunne blive til. Det var egentlig ikke så helt utopisk fremtidsstale, jeg fremførte, for aldrig så snart var jeg gået ned fra denne talerstol, før hr. Lütken steg op på den og fortalte om alt det, der manglede ved ministerens forslag, nemlig de fremtidsvisioner, som jeg manede frem, dette med, at det nok senere skulle vise sig at blive både til det ene og det andet og det tredje. Lovforslaget betegnede, sagde hr. Lütken, et lille, forsigtigt skridt i den rigtige retning. Han var ikke særlig tilfreds med lovforslaget, som det forelå her, han så meget hellere, at lønmodtagerne kunne benytte postgirobanken i stedet for bankerne, og SF skulle da nok hjælpe, hvis der kom forslag om, at ordningen kunne omfatte en meget bredere kreds. Det var det, jeg fremmanede: det varer ikke længe, før vi kommer dertil; det er det næste, vi skal regne med, det næste skridt op ad stigen, som ministeren talte om, både det tredje og det fjerde og det femte, det var det, hr. Lütken ville tage i et bredt skræv.

Men det vil ministeren da også selv. Jeg står her med et udklip fra Aktuelt fra den 18. februar 1973, hvor ministeren efter at have sagt, at det er noget hysteri, hvad vi andre siger, går videre og siger, at dette er ikke starten til en postbank, alene fordi systemet ikke omfatter så mange funktioner som en egentlig postbank, som de kendes i andre lande, men ministeren vil da ikke afvise, at der engang kan blive tale om en sådan postbank. Lad os nu først se, hvordan det foreslåede forsøg går, siger ministeren.

Ja, det er det, jeg siger: lad os lige få gennemført dette forslag, så kommer det næste og det næste og det næste igen. Derfor var det, som jeg fremhævede i mit første indlæg, mest realistisk med det samme at tage tyren ved hornene og sige: hvad er det for et forslag, vi behandler? Eller rettere sagt: hvad bliver konsekvensen af det forslag, vi behandler? Men det vil ministeren ikke tale om, nej, vi skal nøjes med at tale om forslaget, således at vi holder os til det rent teoretiske, det rent forsøgsmæssige.

Endelig sagde ministeren, at jeg skyldte folkettinget en forklaring på, at jeg havde vovet at sige, at det statsretligt ikke kunne lade sig gøre at gennemføre dette forslag administrativt. Nej, det sagde jeg nu ikke. Jeg sagde, at vi mente ikke, ministeren kunne gennemføre betydelige forandringer ad administrativ vej inden for de virksomheder, han forestår. Det mener vi stadig ikke. Hvis der var nogle statsretlige bestemmelser, ministeren havde overtrådt, så var det jo rigsretten, vi skulle til i stedet for. Den adresse er vi ikke på vej til, men vi mener, at det rent politisk ville være aldeles uholdbart, om ministeren prøvede på at gennemføre en sådan ændring uden at gå vejen igennem folkettinget. Nu går han den vej, og så er der, som jeg også sagde i mit første indlæg, ikke mere at diskutere om.

Til sidste efterlyste ministeren, om der ikke i den radikale gruppe skulle være et enkelt medlem, som ikke havde helt så kategoriske synspunkter som dem, jeg havde givet udtryk for. Jo, det er der da. Der er enkelte medlemmer, der er indstillet på, at i den udformning, som lovforslaget har nu, kan man drøfte det, men der er utvivlsomt også medlemmer, der er indstillet på, at hvis vi skal gå videre ad den vej, som bliver den nødvendige efter hr. Lütkens mening, så er der ikke mere at drøfte. Ministeren plejer jo at afkræve andre vidnesbyrd. Han kunne måske fortælle, hvordan det forholder sig i hans egen gruppe. Jeg synes, jeg har hørt enkelte pip om, at dette forslag ikke lige var sagen for alle ministerens partifæller.

Lütken: Jeg kan altså ikke forstå, at man ikke kan holde sig til det, der bliver sagt. Selv når det drejer sig om et så lille forslag, taler man om socialisme. Hr. Juul-Madsen talte om „hr. Lütken, hvis begejstring var uden ende.“ Hr. Gudme holder sig dog mere til det, jeg sagde, nemlig at jeg syntes, det var et lille, forsigtigt skridt i den rigtige retning. Det ved jeg ikke rigtig, om det kan betegnes som en begejstring uden ende.

Jeg bliver direkte spurgt, om jeg nu også kan stå ved min påstand om, at man blev behandlet forskelligt i pengeinstitutterne. Ja, det kan jeg ganske bestemt garantere for, man gør. Mig meget nærtstående mennesker ved udmærket, hvad forskel der er